

Vrchnímu soudu v Olomouci

prostřednictvím

Krajského soudu v Ostravě

Havlíčkovy nábř. 34

728 81 Ostrava 1

Sp.zn. **KSOS 25 INS 10525/2016**

V Brně dne 30. listopadu 2017

Dlužník: **OKD, a.s.**, IČO: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly

Právně zastoupen: **Mgr. Petr Kuhn**, advokát, se sídlem BADOKH - Kuhn Dostál advokátní kancelář, s. r. o., 28. října 12, 110 00 Praha 1

Insolvenční správce: **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, Praha 1, PSČ 110 00, **insolvenční správce OKD, a.s.**, IČO: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování **DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář**, Brno, Hlinky 118, PSČ 603 00, datová schránka: mcbpt3u

Digitálně podepsal
JUDr. Dušan Dvořák

Vyjádření insolvenčního správce k odvolání proti usnesení č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-B357 ze dne 11.10.2017 o schválení reorganizačního plánu

Podepsáno elektronicky

Zasláno datovou schránkou

I. Úvod

1. V insolvenční věci dlužníka OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly, IČ:26863154 (dále jen „**Dlužník**“) byl usnesením shora nadepsaného insolvenčního soudu č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-B357 ze dne 11.10.2017 (dále jen „**Usnesení**“) schválen reorganizační plán ze dne 30.6.2017 (dále jen „**RP**“).
2. Proti Usnesení o schválení RP bylo dne 26.10.2017 ze strany společnosti Citibank N.A., London Branch (dále jen „**Citibank**“) podáno odvolání, které bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku na č.l. B358. Toto odvolání bylo následně doplněno dne 10.11.2017, doplnění zveřejněno na č.l. B364 (dále jen „**Odvolání Citibank**“).
3. Proti Usnesení o schválení RP současně podal odvolání i jediný akcionář Dlužníka, společnost NWR Holdings B.V. (dále jen „**NWR**“). Odvolání NWR bylo v insolvenčním rejstříku zveřejněno na č.l. B359 (dále jen „**Odvolání NWR**“).
4. Pojednává-li se dále v textu společně o Odvolání Citibank a Odvolání NWR, pak jsou označena též jen jako „**Odvolání**“.
5. Přípisem nadepsaného soudu ze dne 1.11.2017 zveřejněném v insolvenčním rejstříku na č.l. B362 bylo insolvenčnímu správci Dlužníka uloženo, aby se k Odvoláním vyjádřil ve lhůtě 15 dnů. Následně vzhledem k doplnění Odvolání Citibank insolvenční soud prodloužil insolvenčnímu správci lhůtu k vyjádření do 30.11.2017. Insolvenční správce tímto vyhovuje výzvě a zasílá nadepsanému soudu své vyjádření k podaným Odvoláním.

II. Důvody Odvolání

6. Insolvenční správce pojmá toto vyjádření jako souběžné vyjádření k oběma podaným Odvoláním, neboť tyto se v podstatné části shodují jak v odvolacích důvodech, tak především ve věcné argumentaci, která je v zásadě založena na čtyřech základních bodech - tvrzeních.
7. Prvním je tvrzení, že insolvenční soud nepřiznal společnosti Citibank hlasovací práva na schůzi věřitelů konané dne 24.8.2017, jež hlasovala o schválení RP.
8. Druhým tvrzením pak je, že v rámci Dlužníkem vyhlášeného výběrového řízení došlo mimo jiné k podání nabídky ze strany společnosti Alcentra Limited (dále jen „**Alcentra**“), která však nebyla ze strany Dlužníka vybrána jako nejvýhodnější.
9. Třetím zásadním bodem argumentace je údajná nevýhodnost RP pro věřitele Dlužníka, zejména vzhledem k odlišnému režimu odpočtu daně z přidané hodnoty v případě konkursního řešení úpadku Dlužníka a vzhledem k pochybnostem o závěrech znaleckého posudku č. 3/2017 ze dne 28.2.2017 (dále jen „**Znalecký posudek**“), kterým byla oceněna majetková podstata Dlužníka v souladu s ustanovením § 153 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InsZ**“).
10. Čtvrtým bodem argumentace je tvrzení, že Dlužník vybral jako vítěznou nabídku společnosti PRISKO a.s. (dále jen „**Prisko**“), čímž mělo dojít k nedovolené veřejné podpoře dle čl. 107 SFEU a současně existoval střet zájmů skrze vedoucí pracovníky Dlužníka dosazené právě společností Prisko jakožto zástavním věřitelem. Veškerá argumentace odvolatelů pak následně více či méně vychází z těchto tvrzení. Je namítán zejména nepoctivý záměr Dlužníka při prosazování reorganizace. Citibank a NWR tedy nesouhlasí s postupem Dlužníka, resp.

postupem insolvenčního soudu a jeho odůvodněním. Usnesení je napadáno jednak z důvodu nesprávného právního posouzení, nepřihlédnutí k tvrzeným skutečnostem, dále z důvodu údajně neúplně zjištěného skutkového stavu a také pro jiné vady, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

III.

Aktivní legitimace k podání Odvolání

11. Insolvenční správce považuje za nezbytné v první řadě vyřešit otázku aktivní legitimace obou subjektů k podání odvolání. Insolvenční zákon ve svém ustanovení § 350 odst. 1 přiznává právo odvolání proti rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu **pouze těm věřitelům, kteří hlasovali pro odmítnutí reorganizačního plánu.**

Aktivní legitimace Citibank

12. Pohledávka Citibank byla na přezkumném jednání popřena jak insolvenčním správcem, tak Dlužníkem. Podle ustanovení § 350 odst. 1 InsZ není Citibank aktivně legitimována k podání odvolání proti Usnesení, neboť nemá v insolvenčním řízení zjištěnou pohledávku, neměla oprávnění na schůzi věřitelů hlasovat, tedy nenaplnila podmínku insolvenčního zákona zaručující aktivní legitimaci k podání odvolání.
13. Argumentace Citibank ustanovením § 52 odst. 4 InsZ, které umožňuje přezkum správnosti rozhodnutí insolvenčního soudu o hlasovacím právu věřitele v rámci odvolání proti jinému rozhodnutí závislém na rozhodnutí o hlasovacím právu věřitele, není podle názoru insolvenčního správce přiléhavá a neprolamuje okruh aktivně legitimovaných osob určený ustanovením § 350 odst. 1 InsZ.
14. Pravidlo § 350 odst. 1 InsZ zcela zřetelně vymezuje okruh osob oprávněných k podání odvolání proti Usnesení. Citibank do tohoto okruhu nespadá, neboť na schůzi věřitelů nehlasovala pro odmítnutí RP.
15. Pravidlo obsažené v § 52 odst. 4 InsZ o možnosti přezkoumat rozhodnutí insolvenčního soudu o hlasovacím právu v mezích odvolání podaného proti rozhodnutí, které bylo na rozhodnutí o hlasovacím právu závislé, se **uplatní pouze v případě, že odvolání proti takto závislému rozhodnutí podá osoba, která má k takovému odvolání aktivní legitimaci.** Takto aktivně legitimovaná osoba se pak může kromě jiných odvolacích důvodů domáhat i přezkoumání správnosti rozhodnutí insolvenčního soudu o hlasovacím právu. Tento závěr je zcela logický a potvrzuje též komentářová literatura:
„Aktivní legitimace k podání odvolání bude dána tou kterou konkrétní úpravou vztahující se k rozhodnutí, jež by bylo závislé na rozhodnutí o hlasovacích právech. Takto aktivně legitimovaná osoba pak může v rámci odvolacích důvodů uplatnit mj. i uvedený důvod: pochybení při rozhodování o hlasovacích právech.“¹
16. Citibank není nositelem zjištěné pohledávky a insolvenční zákon v takovém případě zcela důvodně omezuje oprávnění takového subjektu k napadání postupu insolvenčního soudu.

¹ MÜLLEROVÁ, Lenka. § 52 [Rozhodnutí soudu o hlasovacím právu]. In: HÁSOVÁ a kol. Insolvenční zákon. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 169. ISBN 978-80-7400-555-8.

17. Pokud by i přes výše uvedenou překážku v podobě nedostatku aktivní legitimace Citibank bylo umožněno, aby i věřitel, který nemohl hlasovat na schůzi věřitelů, mohl napadat usnesení takové schůze, pak by se odvolací soud měl zabývat pouze otázkou nastolenou ustanovením §52 odst. 4 InsZ. Tedy odvolací soud by měl řešit jen a pouze otázku správnosti rozhodnutí insolvenčního soudu o nepřiznání hlasovacích práv, tj. zda nepřiznání hlasovacích práv dotčenému věřiteli bylo v souladu se zákonem. V takovém případě bude nezbytné, aby odvolací soud byl seznámen s obsahem a problematikou samotného incidenčního sporu sp.zn. 32 ICm 3260/2016 a důkladně jej posoudil. Insolvenční správce je ale přesvědčen, že nelze takovým způsobem postupovat, neboť by šlo nežádoucí rozšiřování okruhu aktivně legitimovaných osob, který je jasně stanoven ustanovením § 350 InsZ. Insolvenční zákon tento okruh stanovil velmi úzce ze zcela logického důvodu, aby rozporovat postup insolvenčního soudu mohly pouze subjekty, o jejichž pohledávkách není pochyb. Není žádoucí, aby obstruovaly postup insolvenčního řízení osoby, u nichž není zřejmé, zda jsou věřiteli dlužníka.

Nepřiznání hlasovacích práv

18. Nad rámec výše uvedeného je Insolvenční správce přesvědčen o správnosti postupu insolvenčního soudu v otázce nepřiznání hlasů společnosti Citibank pro hlasování o schválení RP. Insolvenční správce má za to, že nebylo a není nadále možné Citibank přiznat hlasovací práva ani pro odvolací řízení.
19. V první řadě je nutno vycházet z koncepce insolvenčního zákona, který předpokládá, že samotní věřitelé účastníci se schůze věřitelů mají primárně rozhodovat o hlasovacích právech ostatních věřitelů. Důraz na rozhodnutí samotných věřitelů na schůzi věřitelů je patrný, neboť v případě, že hlasovací právo schůze věřitelů přizná, insolvenční soud již nemá možnost takové rozhodnutí změnit. Naopak v případě, že hlasující věřitelé nerozhodnout o existenci hlasovacího práva popřehého věřitele, nastupuje možnost o tomto právu rozhodnout ze strany insolvenčního soudu, a to na základě návrhu dotčeného věřitele podle ustanovení § 52 odst. 3 InsZ. Vliv na hlasovací práva věřitele má pouze popření ze strany insolvenčního správce. Popření ze strany dlužníka či ze strany jiných věřitelů účinky na hlasovací práva nemá. Vzhledem k uvedenému mechanismu je zjevné, že postup podle ustanovení § 52 InsZ byl zákonodárcem zamýšlen jako ochrana před zjevně neodůvodněným (chybným, účelovým) popřením pohledávek ze strany insolvenčního správce. Mechanismem dodatečného přiznání hlasovacího práva pro schůzi věřitelů ad hoc by mělo být napraveno zjevně nesprávné popření pohledávky insolvenčním správcem, **kdy je s vysokou mírou pravděpodobnosti jisté, že pohledávky takových věřitelů existují.**
20. Existence pohledávky, resp. účinnost právních titulů, na jejichž základě měla pohledávka Citibank vzniknout, je rozporována z mnoha zásadních a zcela legitimních důvodů. Argumentace insolvenčního správce a dlužníka je předmětem incidenčního sporu vedeném pod sp.zn. 32 ICm 3260/2016. Tento incidenční spor je co do obsahu, tak co do rozsahu velmi náročný. To je možné seznat též z předběžného stanoviska Krajského státního zastupitelství, které je zveřejněno na č.l. C19 - 45. Předmětem důvodů popření není pouze samotná existence pohledávek, ale též neúčinnost právních titulů. Důvodnost popření pohledávky Citibank je z obsahu vyjádření insolvenčního správce zcela zřejmá. Nemůže být pochyb o tom, že **existence, resp. účinnost pohledávky Citibank vůči ostatní věřitelům je významně zpochybněna.** Bude nutné podstoupit rozsáhlé dokazování ohledně všech pro spor významných skutečností. Insolvenční soud přitom nemůže v takto náročném a složitém případě být povinován k předběžnému posouzení existence pohledávky, či účinnosti právních titulů, na nichž je pohledávka postavena. Z přihlášky věřitele musí být zřejmé, že se

pravděpodobně jedná o existující a platnou pohledávku. Pokud tomu tak není, pak je v takovém případě zcela v souladu se zákonem, pokud insolvenční soud věřiteli hlasovací právo nepřizná, neboť **možnost prostřednictvím hlasovacího práva ovlivňovat průběh insolvenčního řízení by měly dostat pouze ty subjekty, u nichž je existence jejich pohledávky vůči dlužníku podložena s vyšší mírou pravděpodobnosti, případně ty subjekty, kterým to umožní hlasující věřitelé na schůzi věřitelů.**

21. Neobstojí tak ani další námitky odvolatelů spojené s argumentací o nepřiznání hlasovacích práv Citibank týkající se nepřezkoumatelnosti, nezákonnosti či jiných vad. Insolvenční soud na schůzi věřitelů deklaroval, že společnosti Citibank nepřiznal hlasovací práva, neboť incidenční spor dosud probíhá, přičemž jeho výsledek lze podle jeho slov jen obtížně odhadnout. Insolvenční soud dále přihlédl též ke skutečnosti, že žádný jiný věřitel přítomný na schůzi věřitelů přiznat hlasovací práva nenavrhl (viz zápis ze schůze věřitelů zveřejněný na č.l. B345). Uvedený postup je dle názoru insolvenčního správce v souladu s insolvenčním zákonem. Usnesení je plně přezkoumatelné a bez formálních nedostatků.

Aktivní legitimace NWR

22. V otázce aktivní legitimace NWR k podání dovolání je situace ještě o něco složitější.
23. NWR jako akcionář hlasovala prostřednictvím hlasovacího lístku **proti přijetí RP**. Ustanovení § 335 InsZ pro účely reorganizace považuje akcionáře Dlužníka za věřitele, který ve spojení ustanovením § 337 odst. 2 písm. b) InsZ tvoří samostatnou skupinu hlasující o reorganizačním plánu.
24. Nelze však bez dalšího odhlédnout od skutečnosti, že společnost **NWR není reálným věřitelem Dlužníka**. NWR je jediným akcionářem, který s přihlédnutím ke všem dosud zjištěným okolnostem podílel na stavu úpadku Dlužníka zcela zásadním způsobem, když Dlužník podléhal jednotnému koncernovému řízení.
25. Vzhledem k postavení NWR, které je konstruováno zejména ustanovením § 335 odst. 2 InsZ a dále 349 odst. 3 a 4 InsZ, není pochyb o tom, že **NWR nemůže obdržet žádné plnění v konkursu**. Lze konstatovat, že za podmínek stanovených v RP nemůže za žádných okolností (ani v případě přijetí nabídky Alcentra) dosáhnout NWR v konkursu lepšího postavení, než v případě řešení úpadku Dlužníka reorganizací.
26. Akcionář NWR tak **není subjektivně legitimován k podání odvolání proti Usnesení**, když konkurs by na jeho postavení nemohl ničeho změnit a nijak by neprospěl ani jiným skupinám věřitelů. Zájmy a motivaci NWR k podání odvolání je třeba hledat v jiných důvodech, přičemž tyto jsou vzhledem k dosavadnímu zjištění insolvenčního správce a insolvenčního soudu výrazně provázány s motivacemi společnosti Alcentra a Citibank, kdy o vzájemné provázanosti svědčí například vlastnictví téměř poloviny dluhopisů, které mají být zajištěny ručením Dlužníka, což insolvenční soud bral též v úvahu při svém rozhodování (viz odst. 72 Usnesení). Uvedené potvrzuje též obsah samotného odvolání NWR, **které žádným způsobem neřeší otázku spravedlnosti RP vůči samotné NWR, ale v zásadě řeší otázky týkající se nabídky Alcentra** na odkup akcií dceřiné společnosti OKD Nástupnická, a.s., IČO: 059 79 277, se sídlem na adrese Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, zapsanou v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. B 10919 (dále jen „OKD Nástupnická“) a nepřiznání hlasovacího práva věřiteli Citibank.

27. Motivace akcionáře NWR tedy vzešla v průběhu insolvenčního řízení plně najevo. Vůči NWR je RP možno považovat za spravedlivý, neboť na základě RP žádná skupina nezajištěných věřitelů nezíská plnění, jehož celková současná hodnota ke dni účinnosti RP je alespoň stejná jako celková jmenovitá hodnota všech zjištěných pohledávek věřitelů zařazených do takové skupiny. Pravidla obsažená v § 349 odst. 3 a 4 InsZ stanovují fikci spravedlnosti RP ve vztahu k jedinému akcionáři NWR.
28. Je třeba vycházet především ze zásady obsažené v ustanovení § 201 o.s.ř., podle níž účastník může napadnout rozhodnutí soudu prvního stupně odvoláním, pokud to zákon nevylučuje, když současně právo odvolání přitom přísluší jen tomu účastníkovi, jemuž byla rozhodnutím soudu způsobena v jeho právech určitá újma. Je totiž skutečností, že újma, která by odůvodňovala oprávnění účastníka (zde NWR) podat proti rozhodnutí odvolání, **musí přímo vyplývat ze stavu posouzení práv a povinností účastníků konkrétního řízení**, kdy současně fakt zrušení takového rozhodnutí s sebou přináší i odstranění takové újmy vzniklé účastníkovi. Podstatné přitom je porovnání výsledku sporu s nárokem uplatněným žalobcem v žalobě. Naproti tomu subjektivní přesvědčení účastníka řízení o tom, že by mu např. takovéto rozhodnutí mohlo zajistit případné jiné výhody, resp. se ho případně ve svých nepřímých důsledcích jinak příznivě dotknout, není z hlediska posouzení výsledku sporu, významné (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2010, sp. zn. 26 Cdo 1760/2001).
29. Odvolání nemůže tedy podat účastník, kterému sice byla rozhodnutím soudu první instance způsobena újma, **ovšem není odčinitelná rozhodnutím soudu odvolacího** (viz JIRSA, Jaromír a kolektiv, 2015. *Občanské soudní řízení: Soudcovský komentář*. Vyd. 1. Praha: Havlíček Brain Team). Je třeba si položit otázku, čeho by NWR v případě zrušení Usnesení o schválení RP dosáhla? V čem by se její postavení zlepšilo? Odpověď je, že v ničem.
30. Ke stejným závěrům došel i odvolací soud v insolvenční věci, konkrétně *VS v Praze v usnesení sp.zn. 3 VSPH 1068/2010*, kde uvedl, že *ačkoli proti rozhodnutí – jak soud v poučení uvedl – je sice odvolání objektivně přípustné, tak subjektivní legitimaci k podání odvolání nemá účastník řízení (dlužníka nevyjímaje) bez dalšího. Odvolání může totiž podat – jak dovozuje ustálená soudní praxe - jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím soudu prvního stupně plně vyhověno a kterému jím byla způsobena určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím je přitom výrok rozhodnutí, protože **existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska**. Při tomto posuzování nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, **kterou lze odstranit zrušením či změnou napadeného rozhodnutí**. Oprávnění podat odvolání tedy svědčí jen tomu účastníkovi, v jehož neprospěch vyznívá poměření **nejpříznivějšího výsledku, který pro něj mohl soud prvního stupně založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že odvolací soud napadené rozhodnutí zruší nebo změní**.*
31. Jinými slovy, čím by se zlepšila situace akcionáře NWR, pokud by Usnesení o schválení RP nebylo přijato a OKD by směřovala ke konkurzu? Odpověď je jasná – situace pro NWR by se nezlepšila, naopak zhoršila.
32. Insolvenční správce proto uzavírá, že NWR není podle jeho názoru subjektivně legitimovaná k podání odvolání proti Usnesení, a odvolání NWR by tak mělo být odmítnuto jako podané osobou neoprávněnou.

IV.

Vyjádření k Odvolání - meritum

33. Insolvenční správce nesouhlasí se závěry obsaženými v Odvoláních. Proces přípravy reorganizačního plánu Dlužníka probíhal v souladu s insolvenčním zákonem, stejně tak samotný průběh schůze věřitelů a hlasování o přijetí RP nezavdává podle insolvenčního správce žádné důvody k pochybnostem o jejich správnosti.

Údajný nepoctivý záměr

34. Z celkového průběhu insolvenčního řízení je patrné, že Dlužník plní všechny své zákonné povinnosti, řádně spolupracuje s insolvenčním správcem, kterému poskytuje součinnost. Poskytuje včas všechny nezbytné podklady vyžádané nejen insolvenčním správcem, ale též věřitelským výborem a v neposlední řadě i Polici ČR (rozsah vyžádaných informací a podkladů je přitom velmi rozsáhlý, proto správce zmiňuje i tuto oblast činnosti Dlužníka).
35. Provedení výběrového řízení na prodej OKD Nástupnická bylo prováděno důsledně, bylo vzhledem k ekonomickým poměrům Dlužníka velmi rozsáhlé a dle názoru insolvenčního správce zcela transparentní. Jak již Dlužník několikrát v průběhu řízení uváděl, bylo osloveno přes 200 domácích i zahraničních subjektů. Možnost podat nabídku měl kdokoli, a to po celou dobu trvání výběrového řízení, které probíhalo v období listopadu 2016 až března 2017 (k tomu blíže viz detailní popis nabídkového procesu Dlužníka, který je k dispozici na č.l. B346).
36. Požadavky na formální a obsahové náležitosti nabídky, včetně kladení zvýšených nároků na osobu budoucího investora, nelze považovat za snahu omezit okruh možných zájemců, ale naopak jsou tyto požadavky odůvodněné vzhledem ke specifické problematice hornické činnosti Dlužníka, která je přísně regulována veřejnoprávními předpisy a provozovatel takové činnosti musí těmto stanoveným kritériím vyhovět. Ačkoli nebyla výsledkem výběrového řízení žádná závazná nabídka, která by splňovala stanovené požadavky, nelze než konstatovat, že Dlužník vyvinul maximální možné úsilí k tomu, aby získal takovou nabídku na prodej svého obchodního závodu, která v co možná nejvyšší míře uspokojí věřitele. Z takového postupu Dlužníka nelze sledovat jeho nepoctivý záměr.
37. Odvolatelé spatřují nepoctivý záměr Dlužníka v tom, že Dlužník odmítl podanou nabídku ze strany Alcentra a současně údajně odmítl o této podané nabídce blíže se zástupci tohoto investora jednat. Namísto toho oslovil společnost Prisko, s níž následně uzavřel Dohodu o převodu akcií OKD Nástupnická (dále jen „**Dohoda**“), přičemž údajně měl tímto postupem obejít věřitelský výbor Dlužníka, který neměl možnost se k uzavření smlouvy se společností Prisko vyjádřit. K této otázce se vyjádří insolvenční správce samostatně.

Odmítnutí nabídky Alcentra

38. Jedním ze základních argumentů obou odvolatelů, na němž jsou založena obě Odvolání, je skutečnost podání nabídky Alcentra na odkup akcií OKD Nástupnická a její následné nepřijetí ze strany Dlužníka jako nabídky vítězné. Odvolatelé na základě této skutečnosti dovozují nepoctivý záměr Dlužníka při sestavování RP, když tento údajně odmítl se společností Alcentra jednat, ačkoli její nabídka měla být mnohonásobně vyšší než nabídka vítězná. Odvolatelé tvrdí, že insolvenční soud k této skutečnosti dostatečně nepřihlédl a opomněl tak zohlednit možné

vyšší uspokojení věřitelů. Dle odvolatelů soud nesprávně zjistil skutkový stav ohledně okolností vzájemného jednání mezi Dlužníkem a společností Alcentra.

39. Insolvenční správce předně odkazuje na vyjádření Dlužníka zveřejněné na č.l. B298 a současně na vyjádření Dlužníka učiněné na schůzi věřitelů konané dne (č.l. B345), také na shrnutí průběhu výběrového řízení zveřejněné na č.l. B346, kde jsou přehledně uvedeny všechny okolnosti výběrového řízení a důvody nevybrání nabídky Alcentra jako nabídky nejvýhodnější. Postup Dlužníka insolvenční správce považuje za postup, který je v souladu se zákonem a v zájmu všech věřitelů. Není pravdou, že Dlužník odmítl jednat o předložené nabídce Alcentra, když se Dlužník se zástupci této společnosti prokazatelně osobně sešel za účelem projednání nabídky. Alcentra přesto svou nabídku žádným způsobem neupravila.
40. Není pravdou, že byl sledován nepoctivý záměr. Nabídka společnosti Alcentra nesplňovala požadavky kladené ze strany Dlužníka, na jejím základě nebylo možno realizovat proces reorganizace, a s tímto hodnocením se insolvenční správce ztotožňuje. Společnost Alcentra zejména nezaručila schopnost financování útlumu dolů a dále neobjasnila identitu konečných vlastníků (koncových investorů). Z nabídky Alcentra bylo možno seznat její spekulativní charakter, přičemž ani výše nabízené ceny nebyla jednoznačně stanovena, když obsahovala celou řadu podmínek, které by po vyhodnocení ze strany Dlužníka znamenaly faktické snížení ceny bez možnosti tuto skutečnost ovlivnit ze strany Dlužníka. Nabídka Alcentra neobsahovala fixní výši ceny. Nevěrohodnost nabídky Alcentra konstatovalo také Krajské státní zastupitelství ve svém vyjádření k RP ze dne 28.8.2017 (zveřejněno na č.l. B351).
41. Nabídka společnosti Alcentra obsahovala takové zásadní nedostatky, že na jejím základě nebylo možné sestavit reorganizační plán. Nabídka společnosti Alcentra nebyla nejvýhodnější přeloženou nabídkou, jak se snaží odvolatelé prezentovat. Na jejím základě nešlo vůbec o reorganizaci Dlužníka uvažovat. Je třeba proto odmítnout jakékoli snahy odvolatelů v otázce možného vyššího uspokojení věřitelů v případě, že by nabídku Alcentra Dlužník přijal. Z nabídky Alcentra žádná taková skutečnost neplynula, naopak bylo zřejmé, že v případě nesplnění mnoha kladených podmínek by konečná výše kupní ceny mohla být rovna nule.
42. Insolvenční správce považuje za důležité k problematice nabídky Alcentra a následného jednání s tímto subjektem poukázat na zásadní skutečnost, že problematika vzájemného jednání musí být posuzována z toho pohledu, že šlo o **jednání Dlužníka v režimu sestavování reorganizačního plánu, v němž zásadně není Dlužník nijak omezen.**
43. **Insolvenční zákon na žádném místě nepodmiňuje, aby byl vybraný investor vyhledán prostřednictvím veřejné soutěže, či prostřednictvím výběrového řízení.** Jakkoli se snaží oba odvolatelé udělat z výběrového řízení nezbytnou (snad i zákonnou) podmínku pro přijetí plánu, opak je pravdou.
44. Insolvenční zákon hovoří o reorganizačním plánu, který předkládá dlužník, a který si musí dlužník obhájit před svými věřiteli, kteří mají možnost svobodné volby, zda předkládaný reorganizační plán schválí a přijmou, anebo neschválí, čímž návrh podaný ze strany dlužníka odmítnou. Dlužník byl privilegovaný k sestavení reorganizačního plánu a měl přednostní právo. Záleželo pouze na něm, jakým způsobem proveditelný reorganizační plán sestaví a zda jej následně obhájí před svými věřiteli.
45. Insolvenční zákon ani nestanoví, že předkladatel reorganizačního plánu musí za všech okolností vybrat nabídku s nejvyšší cenou. Pokud by tedy bylo pravdivé tvrzení, že společnost Alcentra opravdu nabídla vyšší cenu za odkup akcií, než nabídla společnost Prisko (a to

- nenabídla), pak toto není sama o sobě okolnost znamenající, že Dlužník nevybráním takové nabídky jedná s nepoctivým záměrem. Naopak, pokud Dlužník vyhodnotí celkové podmínky jiné nabídky za výhodnější a stabilnější, a věřitelé RP podpoří, není důvod proč takový proces považovat za rozporný s insolvenčním zákonem. InsZ pouze stanoví, že řešení dle reorganizačního plánu musí být výhodnější, než řešení konkurzní (a to ne vždy – pokud by věřitelé souhlasili, pak i toto pravidlo je možno prolomit - viz ust. §348 odst. 1 písm. d) InsZ).
46. Insolvenční správce je přesvědčen, že postup Dlužníka při vyhodnocování výsledků výběrového řízení nebyl veden nepoctivým záměrem, ale naopak sledoval cíle chráněné insolvenčním zákonem, tj. zejména dosažení co možná nejvyššího a reálně předpokladatelného uspokojení věřitelů prostřednictvím reorganizace.
47. Společnost NWR dále v Odvolání II tvrdí, že insolvenční soud nesprávně zjistil skutkový stav spočívající v okolnostech vzájemného jednání mezi Dlužníkem a společností Alcentra, když insolvenční soud údajně vůbec nepřihlédl k obsahu vyjádření Alcentra ze dne 20.9.2017, které bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku na čl. B 354. Je třeba opět opakovat, že **Dlužník není a nikdy nebyl povinen k jednání se společností Alcentra o předložené nabídce**. Dlužník tuto nabídku důkladně vyhodnotil, toto hodnocení detailně rozebral na schůzi věřitelů, přičemž všem věřitelům ozřejmil všechny důvody, pro které nemohla být nabídka Alcentra přijata. Společnosti Alcentra odmítnutím nabídky nevznikl vůči Dlužníku žádný nárok.
48. Insolvenční zákon v ustanovení § 7 stanoví pravidlo, podle nějž se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory použijí ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení přiměřeně. Insolvenční soud proto má hodnotit důkazy podle své úvahy každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech, přičemž přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Z žádného ustanovení občanského soudního řádu **nevyplyvá soudu povinnost provést veškeré navrhované důkazy**, či se zabývat všemi vznesenými námitkami. Povinností soudu je zabývat se skutečnostmi a důkazy rozhodnými pro rozhodnutí. Aktivita společnosti Alcentra takovými rozhodnými skutečnostmi nejsou. Insolvenční soud není povinen se v rámci rozhodnutí vyjadřovat ke každému podání, které bylo před schůzí věřitelů učiněno a zveřejněno v insolvenčním rejstříku. Nemusí o takové skutečnosti ani vydávat rozhodnutí. V řadě případů by taková povinnost nebyla kapacitně proveditelná. **Skutečnost, že Alcentra nabídla Dlužníku nabídku na odkup akcií, neznamená, že se tento subjekt stal účastníkem řízení.** Alcentra není vůbec účastníkem řízení, a proto tím spíše není povinností soudu se jejími podáními v rámci insolvenčního řízení zabývat a hodnotit v rámci odůvodnění svých závěrů.

Uzavření Dohody se společností Prisko

49. Uzavření Dohody bylo vyústěním neúspěchu výběrového řízení na prodej akcií OKD Nástupnická, v němž nebyla předložena žádná vyhovující nabídka, která by mohla vést k sestavení RP. Sjednání Dohody se společností Prisko bylo opatřením k záchraně majetkové hodnoty Dlužníka a k zajištění bezpečnosti provozu Dlužníkova závodu. Bližší odůvodnění svého postupu Dlužník prezentoval všem věřitelům na schůzi věřitelů.
50. Insolvenční správce nesouhlasí s argumentací týkající se údajného střetu zájmů mezi Dlužníkem a společností Prisko. Skutečnost, že Prisko je zástavním věřitelem Dlužníka a z této pozice získalo oprávnění k dosazení odpovědných osob k výkonu některých funkcí ve vedení Dlužníka, nemůže být samo o sobě příčinou jakéhokoli střetu zájmů. K oslovení společnosti

Prisko došlo v rámci krizového scénáře. Je třeba odmítnout veškeré hypotézy odvolatelů ohledně předem připraveného prodeje a úmyslnému jednání Dlužníka za účelem uzavření Dohod právě se společností Prisko. Taková tvrzení jsou zcela účelová, nepravdivá a ničím nepodložená. Kde byla Citibank, NWR a Alcentra, když Dlužník neměl na výplatu mezd a hledal v roce 2016 řešení úvěrového financování?

51. Insolvenční správce nerozumí zcela přesně, jakým způsobem jsou námitky týkající se střetu zájmů mezi společností Prisko a Dlužníkem myšleny, resp. kde přesně je ze strany odvolatelů takový střet zájmů spatřován a jakým způsobem by takto tvrzený střet zájmu měl ovlivnit platnost Usnesení. Pokud je insolvenčnímu správci dobře známo, společnost Dlužníka nepodléhá zákonu č. 159/2006 Sb. o střetu zájmů, současně tento zákon definuje střet zájmů jako jednání veřejného funkcionáře, při kterém mohou jeho osobní zájmy ovlivnit výkon jeho funkce. Insolvenční správce nespatřuje v jednání Dlužníka, ani společnosti Prisko reálnou možnost naplnění takové hypotézy.
52. Pokud se má týkat námitka střetu zájmů členů orgánů obchodní korporace dle ustanovení § 54 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), pak tato právní úprava upravuje výlučně vztahy mezi členy orgánů obchodních korporací a samotnými obchodními korporacemi a ovlivňuje pouze vzájemná práva těchto subjektů bez vlivu na platnost právního jednání subjektů jednajících v rozporu s těmito ustanoveními. Zákon o obchodních korporacích stanovuje členům orgánů obchodní korporace oznamovací povinnost pro případ střetu osobních zájmů se zájmy této korporace. Nesplnění takové povinnosti nezbavuje člena orgánu obchodní korporace jednat s péčí řádného hospodáře, tj. v nejlepším zájmu obchodní korporace. Pokud by přesto člen orgánu upřednostnil svůj zájem před zájmem společnosti, poruší tím povinnost péče řádného hospodáře a vznikne mu povinnost vydat obchodní korporaci prospěch, který v souvislosti s takovým svým jednáním získal. Jiné následky předmětná ustanovení zákona o obchodních korporacích na právní jednání dotčených osob nemají. Insolvenční správce vzhledem k výše uvedenému nerozumí námitce odvolatelů o střetu zájmů a jejím vlivu na správnost Usnesení. Navíc dodává, že mu není jakýkoli střet zájmů členů orgánů Dlužníka znám.
53. Odvolatelé současně tvrdí, že uzavřením Dohody Dlužník obešel věřitelský výbor, neboť k uzavření Dohody přistoupil bez projednání a odsouhlasení tohoto kroku ze strany věřitelského výboru a fakticky bez jeho vědomí, čímž měl Dlužník porušit ustanovení § 330 odst. 2 InsZ. Insolvenční správce s tímto hodnocením nesouhlasí.
54. K této námitce je nezbytné uvést, že následkem teoretického porušení ustanovení § 330 odst. 2 InsZ by byla odpovědnost Dlužníka a jeho statutárních za škodu takovým postupem způsobenou. Rozpor jednání Dlužníka s tímto ustanovením by nezpůsobil neplatnost RP jako takového. Z pohledu poctivosti záměru dlužníka by tato skutečnost mohla být překážkou tehdy, pokud by následek směřoval k realizaci nevýhodného řešení pro věřitele. **K takovým skutečnostem ale nedošlo. Uzavřená Dohoda je zcela zásadním způsobem provázána s okamžikem nabytí právní moci Usnesení.** Dohoda obsahuje šest odkládacích podmínek, z nichž jedna z nich zahrnuje nabytí právní moci rozhodnutí insolvenčního soudu o schválení RP. Společnost Prisko se proto nemůže stát vlastníkem akcií společnosti OKD Nástupnická před nabytím účinnosti RP. Současně mj. dochází k ukončení Dohody v případě neschválení RP do 31.12.2018. Jinými slovy, **aby mohla být Dohoda považována za právní úkon, který má pro majetkovou podstatu Dlužníka zásadní právní význam ve smyslu ustanovení § 330 odst. 2 InsZ, musí dojít k pravomocnému schválení RP.** Do takového okamžiku se na uzavření Dohody ustanovení § 330 odst. 2 InsZ nemůže vztahovat.

55. Insolvenční správce proto poukazuje na skutečnost, že předmětná Dohoda byla uzavřena jako součást přípravy RP, nikoli jako nakládání s majetkovou podstatou dle ustanovení § 330 odst. 2 InsZ. Rozhodnutí o Dohodě tak náleželo pouze schůzi věřitelů - věřitelům Dlužníka v rámci rozhodování o předloženém RP. Naopak postup, při kterém by věřitelský výbor rozhodoval o uzavření či neuzavření Dohody, by byl podle názoru insolvenčního správce v rozporu s ustanovením § 345 InsZ, neboť o přijetí RP může hlasovat pouze schůze věřitelů.
56. Není také pochyb o tom, že schůze věřitelů je věřitelským orgánem nejvyšším, a pokud se v rámci hlasování o RP vyjadřuje také k předloženým smlouvám jako reorganizačním opatřením, pak i kdyby teoreticky byl vyžadován souhlas věřitelského výboru k uzavření Dohody, je zkonsumován souhlasem schůze věřitelů v rámci schválení celého RP, jehož je Dohoda součástí. Schůze věřitelů se mimochodem všichni členové věřitelského výboru účastnili a jsou-li záznamy insolvenčního správce správné, pak všichni členové VV hlasovali na schůzi věřitelů PRO.

Pohledávka Citibank a nepřiznání hlasovacích práv

57. Odvolatelé vytýkají insolvenčnímu soudu skutečnost, že na schůzi věřitelů nepřiznal hlasovací práva společnosti Citibank, resp. že své rozhodnutí řádně neodůvodnil a jeho postup tak má být nesprávný. Insolvenční správce v této otázce odkazuje výše na své vyjádření v odstavcích č. 16 – 19 s tím, že považuje postup soudu za správný a Usnesení přezkoumatelné. Na tomto místě by se insolvenční správce ještě rád vyjádřil k námitce NWR týkající se pohledávek Citibank, kdy NWR poukazuje na skutečnost, že Dlužník uvedl pohledávku Citibank mezi existující pohledávky v rámci svého insolvenčního návrhu, načež při přezkumném jednání pravost této pohledávky popřel. V tomto jednání Dlužníka spatřuje NWR nepoctivý záměr.
58. Insolvenční správce k tomu uvádí, že změna stanoviska k existenci pohledávky Citibank nemůže být posuzována jako důvod nepoctivého záměru Dlužníka. Insolvenční zákon Dlužníku přiznává nezpochybnitelné právo uvést při přezkumném jednání svá stanoviska ke každé z pohledávek, bez ohledu na to, zda ji uvedl či neuvedl v seznamu svých závazků. Jedná se tedy o výkon práva Dlužníka. Dlužník je bezesporu oprávněn změnit své dřívější stanovisko, zejména jde-li o nároky zakládající se na velmi obsáhlé a komplikované dokumentaci. Takový postup nemůže být brán jako účelový. Pokud by mělo platit, že Dlužník je povinen definitivní a neměnné stanovisko k evidovaným pohledávkám uvádět již v insolvenčním návrhu, resp. v seznamu závazku k němu předkládaném, pak by oprávnění vyjadřovat svá stanoviska a popírat pohledávky při přezkumném jednání zcela postrádala smysl. Lze odkázat na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, který k této problematice uvedl: „*Okolnost, že dlužník využívá svého práva měnit stanovisko k přihlášené pohledávce a při přezkumném jednání ji popře, nelze s posouzením poctivého zájmu vůbec spojovat; ostatně základem je procesní stanovisko dlužníka při přezkumném jednání, nikoliv jeho dřívější vyjádření.*“²
59. Insolvenční správce dále dodává, že z hlediska argumentace o neodůvodněném nepřiznání hlasovacích práv společnosti Citibank na schůzi věřitelů je argumentace NWR týkající se změny postoje Dlužníka k pohledávce Citibank zcela irrelevantní, neboť popření pohledávky ze strany Dlužníka nemá vliv na hlasovací právo věřitele (§ 51 odst. 2 InsZ). Takový vliv má pouze popření ze strany insolvenčního správce, který své stanovisko k pohledávkám zaujal po

² Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. července 2009, sp. zn. 1 VSPH 343/2009

pečlivém přezkoumání všech jemu dostupných skutečností a na základě podrobného zhodnocení pohledávku Citibank popřel.

60. Závěrem k problematice tvrzení o nepoctivém záměru Dlužníka - pojem „nepoctivý záměr“ nemá stanovenou zákonnou definici, přičemž insolvenční soud při posuzování poctivosti v takovém případě musí zkoumat a hodnotit všechny skutečnosti ve vzájemných souvislostech, aby mohl následně posoudit, zda ten který postup Dlužníka byl činěn s nepoctivým záměrem. Vzhledem ke zcela specifické a složité situaci v případě úpadku Dlužníka, charakteru jeho činnosti a dalším okolnostem případu postupoval insolvenční soud zcela správně, když vydal napadené Usnesení. Insolvenční správce nespátřuje v postupu Dlužníka jednání, které by bylo činěno s nepoctivým záměrem.

Nedovolená veřejná podpora

61. Citibank i NWR shodně uvádějí jako jeden z důvodů nezákonnosti RP údajný rozpor s čl. 107 a 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), když argumentují, že vybráním nabídky Prisko došlo k realizaci nedovolené veřejné podpory. Paradoxně každý z odvolatelů vnímá údajně porušení zcela rozdílně a protichůdně. Citibank vnímá nedovolenou státní podporu ve skutečnosti, že společnost Prisko mělo získat akcie OKD Nástupnická za zlomek jejich tržní ceny, když nemuselo uhradit cenu ve výši nabízené společností Alcentra, která dle tvrzení této společnosti dosahovala výše 540 mil. Kč. Naopak z odvolání NWR plyne, že k nedovolené veřejné podpoře mělo dojít ze strany společnosti Prisko, které uzavřením Dohody podpořilo Dlužníka, čímž tento získal nedovolenou výhodu oproti konkurenčním podnikům v oblasti podnikání Dlužníka.
62. Insolvenční správce nesouhlasí s argumentací Citibank a NWR, neboť uzavřením Dohody nemohlo dojít k porušení ustanovení čl. 107, resp. 108 odst. 3 SFEU. Dlužník není regulovaným subjektem veřejné podpory, tedy nelze v žádném případě uvažovat, že by Dlužník mohl veřejnou podporu poskytovat. Tímto zcela zřetelně odpadá důvodnost tvrzení Citibank, že ze strany Dlužníka mělo obdržet veřejnou podporu Prisko. Současně je třeba si uvědomit, že Dlužník kroky vedoucí k sestavení RP nemůže porušovat právní předpisy upravující veřejnou podporu.
63. Mělo-li by se naopak jednat o poskytování veřejné podpory ze strany společnosti Prisko, nespátřuje v tom insolvenční správce jednak překážku pro schválení RP, když v takovém případě by kupní cena musela být považována za nepřiměřeně vyšší, než je cena tržní, a tedy výhodnější pro věřitele. Tak tomu ale v posuzovaném případě není. Společnost Prisko nabídla cenu odrážející stav hodnoty Dlužníka. Co je však zásadní, jednou z definičních podmínek nedovolené veřejné podpory je **narušení hospodářské soutěže**, tedy ovlivnění trhu mezi členskými státy. Soutěž je narušena v případě, že **finanční pomoc poskytnutá státem posiluje pozici podniku na trhu ve srovnání s ostatními soutěžiteli** (například snížením investičních nebo provozních nákladů oproti svým konkurentům). V uvedeném případě se nemůže jednat o naplnění takové podmínky, neboť v rámci RP se jedná o budoucí převod fungujícího závodu Dlužníka prostřednictvím převodu akcií dceřiné společnosti OKD Nástupnická. Uvedenou transakcí dochází pouze k převodu akcií subjektu aktivního na trhu hornické činnosti na jiný subjekt, přičemž stanovení a uhrazení ceny za tento převod **nemůže být považováno za podporu, která by posilovala pozici Dlužníka na trhu ve srovnání s ostatními soutěžiteli**, neboť **Dlužník fakticky okamžikem převodu akcií přestává být soutěžitelem**. Argumentaci týkající se údajné nedovolené veřejné podpory je proto třeba zcela odmítnout.

Ekonomická nevýhodnost RP

64. Usnesení o schválení RP je dále napadáno z důvodu údajné nevýhodnosti RP pro věřitele Dlužníka. Citibank a NWR shodně uvádějí, že v případě řešení úpadku konkursem by došlo k vyššímu uspokojení věřitelů. Toto vyšší uspokojení obhajují jednak možností využít nabídku Alcentra, k níž se insolvenční správce vyjádřil podrobně výše, a zejména daňovými pravidly obsaženými v ustanovení § 44 zák. č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, která umožňují v konkursu věřitelům prostřednictvím provedení opravy výše daně u přihlášených pohledávek získat zpět od státu jemu odvedenou daň z přidané hodnoty.
65. Insolvenční správce nepovažuje ani výše uvedenou argumentaci za důvodnou.
66. Pravidlo opravy výše daně z přidané hodnoty u pohledávek přihlášených a řádně zjištěných v insolvenčním řízení dlužníka se uplatní **pouze u některých pohledávek, které splní zákonem stanovené podmínky** (zejména podmínku vzniku zdanitelného plnění v určitém časovém období - končící šestým měsícem před rozhodnutím o úpadku). Umožnění opravy výše daně lze vnímat jako určité státem garantované zvýhodnění u vybraných pohledávek věřitelů, v žádném případě jej ale **nelze vnímat jako prvek zvyšující uspokojení věřitelů automaticky vždy v případě řešení úpadku prostřednictvím konkursu**, a to již jen z toho důvodu, že zdaleka nedopadá na všechny pohledávky přihlášených věřitelů. Jde navíc o prostředky z veřejného rozpočtu, nikoli z majetkové podstaty dlužníka. Nelze proto úpravu možného odpočtu DPH v konkursu brát jako ukazatel, na jehož základě by bylo možno poměřovat výhodnost či nevýhodnost jednotlivých způsobů řešení úpadku. Jde o mimoinsolvenční plnění závislé jednak na úpravě daňových předpisů a současně na samostatné aktivitě každého jednotlivého věřitele.
67. Budiž dodáno, že podle všech přihlášených pohledávek a data jejich zdanitelného plnění není podle informací insolvenčního správce jediný věřitel, který by mohl tohoto ustanovení využít. Námitka odvolatelů je tak zcela obsahově prázdná a pro řízení irelevantní z důvodů uvedených výše.
68. Insolvenční správce současně odmítá tvrzení NWR ohledně srovnávání provozu Dlužníkovu podniku v reorganizaci a v konkursu, které není možné omezit pouze na obvyčejné konstatování, že i v konkursu je možné provozovat podnik Dlužníka, a tedy že je v tomto důsledku konkurs výhodnější varianta. Problematika provozu Dlužníkovu závodu je velice rozmanitá a je dána nejen velikostí Dlužníka, počtem zaměstnanců, ale také charakterem hornické činnosti, která je vzhledem k vysokým bezpečnostním rizikům významně regulována a kontrolována ze strany veřejnoprávních institucí.
69. Konkursní řešení by znamenalo zásadní destabilizaci provozu závodu Dlužníka, ať již nedůvěrou ze strany dodavatelů a odběratelů Dlužníka, tak zejména nedůvěrou ze strany zaměstnanců. **Důvěra zaměstnanců je přitom pro hospodářské výsledky Dlužníka klíčová a od okamžiku zahájení insolvenčního řízení trvalo insolvenčnímu správci a Dlužníku mnoho měsíců, než důvěru zaměstnanců v insolvenční proces získali.** S přihlédnutím k celkovému negativnímu reputačnímu efektu prohlášení konkursu, který by znamenal nedůvěru zaměstnanců, odliv odběratelů a tím pádem akutní destabilizaci provozu by bylo jen těžko předvídatelné, jak dlouho by v takové situaci bylo možné podnik Dlužníka provozovat. Pokud by taková destabilizace znamenala bezpečnostní rizika, musel by být provoz závodu dlužníka okamžitě ukončen. Stejně tak v případě, že by se nepodařilo najít kupce, který by byl ochotný za podnik Dlužníka ochoten nabídnout zajímavou cenu.

70. Vzhledem k extrémním nákladům na uzavření jednotlivých dolů (a vzniku vysokých zapodstatovaných pohledávek v řádech miliard korun – k tomu viz Znalecký posudek) by nebylo reálné získat, či udržet úvěrové financování Dlužníka, neboť při prodeji majetkové podstaty by nebylo možné předpokládat dosažení zpeněžení ve výši, které by zajistilo splacení takového úvěru. Jak ukázal proces výběrového řízení v průběhu sestavování RP, zájem o nabytí obchodního závodu Dlužníka byl zcela minimální a není možné předpokládat, že v případě prohlášení konkursu na majetek Dlužníka by se tato skutečnost měla měnit k lepšímu. Naopak nabídka provozovaného závodu v rámci reorganizace má zcela jistě vyšší potenciál zájmu investorů, než by tomu v případě konkursu mohlo být.
71. Samotní věřitelé, kteří jako jediní mají výsadní postavení RP hodnotit a prostřednictvím svého hlasování ho buď podpořit, nebo odmítnout, byly v RP jak o daňové problematice, tak o rizicích konkurzu i reorganizace informováni, a RP v podstatě jednohlasně podpořili. Je zřejmé, že i z pohledu věřitelů je výhodnější stabilní provoz podniku Dlužníka v rámci reorganizace, který bude garantovat určité procento plnění, a svým dalším provozem umožní případně další obchodní spolupráci, nežli zcela zásadní nejistota a hrozba nulového uspokojení a nulové spolupráce do budoucna.

V.

Závěrečný návrh

72. Vzhledem k výše uvedenému insolvenční správce navrhuje, aby **odvolací soud odmítl Odvolání Citibank**, neboť bylo podáno osobu, která není aktivně legitimována k podání odvolání proti Usnesení o schválení RP.
73. Insolvenční správce dále navrhuje, aby **odvolací soud odmítl Odvolání NWR**, neboť bylo podáno osobu, která není subjektivně legitimována k podání odvolání proti Usnesení o schválení RP.
74. Pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že některý z odvolatelů je aktivně legitimován k podání odvolání, pak insolvenční správce navrhuje, aby **odvolací soud potvrdil usnesení č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-B357 ze dne 11.10.2017 jako věcně správné**.

Podáno s účtou

Za **Ing. Lee Loudu**,
insolvenčního správce OKD, a.s.
JUDr. Dušan Dvořák, advokát na základě plné moci

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Krajský soud v Ostravě

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 232209 / 2017 Ev. číslo: 96251dd3-dec6-4af0-b666-37c420bde470
Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 526161707
Věc: Vyjádření IS k odvolání proti usnesení B357

Odesílatel:

ID schránky: mcbpt3u Typ datové schránky: PFO
Osoba: Dušan Dvořák - Dvořák Dušan, JUDr., advokát Adresa: Hlinky 505/118, 60300 Brno, CZ

Dodáno do DS dne: 04.12.2017 14:03:39 **Odesláno do DS dne:** 04.12.2017 14:03:39
Č.j. příjemce: KSOS 25 INS 10525/2016 Č.j. odesílatele:
Sp.zn. příjemce: KSOS 25 INS 10525/2016 Sp.zn. odesílatele:
Lhůta končí: K rukám: Ne
Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky: Podpis je platný
Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 2
Sériové číslo certifikátu: 23c8ab Platnost: 22.05.2017 - 22.05.2018
Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK
Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 04.12.2017 14:03:39)
Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 04.12.2017 13:01:51
Datum a čas autom. ověření: 04.12.2017 14:08:27

Počet podaných příloh:1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		OKD Vyjádření IS k odvolání Citi a NWR final.pdf										
Podpis je platný		CRL z 04.12.2017 13:01:51	JUDr. Dušan Dvořák / 263306 / 25.08.2017 - 14.09.2018	PostSignum Qualified CA 2	A	A	A	*	A	A	?	?
				Časové razítko připojeno 04.12.2017 12:54:01								

Čas ověření příloh: 04.12.2017 14:08:27 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaženo vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude

Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí

Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést

Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.